

המחליפה

קומדיה מאת רוני סיני.

הדמויות

עודד פסטרנק - גבר בן כ- 50 סוכן ביטוח.

יערה פסטרנק- אשתו של עודד.

קורין בלום - אשתו המחליפה של עודד.

קובי ויזלטר - הבוס של עודד.

זמרת.

גרסת הצגה 12.04.2022

תמונה 1.

(בית קפה. זמרת שרה).

זמרת:

זה נופל עליך יום אחד בהיר

כמו שינוי מופרע במזג אוויר,

פדדדם פדדדם

אין דרך להסביר.

אין דרך, להסביר.

אולי זה תעתוע בראשך

שהתגנב עם בוא החשיכה

פדדדם פדדדם

מציאות שהתהפכה

וזה עצוב כמו בדיחה.

האמת כבר לא כל כך ברורה

בלי להתכוון השתנתה הצורה,

זה נורא

מה עובר עליך בן אדם,

פדדדם פדדדם פדדדם

פדדם פדדם פדדם.

תמונה 2.

(בית קפה. קובי מחכה. עודד נכנס. קצת פרוע, החולצה חצי מחוץ

למכנס על ראשו כובע גרב. קובי קם לקראתו).

קובי: עודד... עודד

עודד: קובי... ששש

קובי: מה קורה? הכל בסדר?

קובי ועודד: (משתיקים את הנגנים) ששש...

(נגן מרים את הכובע הריק ויוצא עם הזמרת)

עודד: מישהו ראה אותך בדרך לפה?

קובי: לא חושב. יצאתי אחרון מהמשרד. מה קרה לך? מה זה הכובע והמעיל הזה?

בוא נשב. (הולכים לבית הקפה) אתה חיוור לגמרי, אין לך מושג כמה הדאגת

אותי, אני כבר לא יודע מה לחשוב. בוא, שב, אתה רוצה כוס מים?

עודד: אני אשמח.

(עודד מתיישב, קובי מוזג לו כוס מים).

קובי: איזה לחץ היה היום. טלפונים בלי סוף. ושואלים אותי מה קורה, איפה הבן אדם.

ולא רק שאתה לא מגיע, גם אי אפשר להשיג אותך בטלפון.

עודד: תאמין לי, קובי, כל מה שרציתי זה לבוא לעבודה ולחדש ביטוחים. אמיתי.

קובי: אז מה קרה?

עודד: קרה.

(עודד מוריד את כובע הגרב ומסתכל לצדדים בחשש. שם את הכובע

על השולחן. קובי מרחרחח את הכובע).

קובי: מה זה? ריח של דלק?

עודד: נפט, קובי. נפט.

© כל הזכויות שמורות לרוני סיני

קובי: למה נפט?

עודד: מה שעבר עלי ביממה האחרונה... זה בלתי נתפס.

קובי: תנשום עודד. אני מקשיב לך. רק שתדע, אם זה היה מישהו אחר, הייתי מעיף

אותו מכל המדרגות.

עודד: אני יודע. יש מצבים בחיים ש...

קובי: דבר איתי. לא כבוס, כחבר.

עודד: אני צריך ממך עזרה, קובי.

קובי: אני כאן בשבילך. אתה הצלת לי את החיים בנחל דן ואני לא אשכח לך את זה.

עודד: ...אתמול בערב... זה נראה כל כך רחוק.

אני חוזר הביתה מהעבודה, שם את האוטו בחנייה למטה, לוחץ את הקוד

של האינטרקום, עולה במעלית, מגיע לדירה, נכנס, כמו כל יום רגיל.

תמונה 3.

(דירתו של עודד. הוא נכנס לסלון. הוא מדבר לאשתו שבמטבח, תולה את המעיל, מניח את התיק).

עודד: הי...

קורין: (מהמטבח) הי...

עודד: מה נשמע?

קורין: (מהמטבח) אוקיי. איך אתה?

עודד: בסדר... ככה, קצת עייף.

(לקהל) כמו תמיד, הלכתי לאקווריום להאכיל את הדגים.

(הולך לאקווריום ומאכיל את הדגים. מדבר אליהם בקול גבוה)

פיצ, פיצ, פיצ, ציפי ציפי ציפי.

(קורין נכנסת לסלון הוא עדיין עם הדגים, לא מסתכל עליה).

קורין: קצת איחרת, בייבי.

עודד: (לקהל) בדיעבד ה"בייבי" נשמע קצת משונה.

קורין: אתה נראה גמור.

עודד: סוף שנה, המון עבודה. (ממשיך להאכיל את הדגים עדיין לא מביט לכיוונה)

את יודעת איך זה, רוב האנשים מחדשים ביטוח לקראת סוף השנה, שלא לדבר על

קרן פנסיה והשתלמות.

קורין: לא יזיק לך קצת חופש.

עודד: הלואי. לא יזיק לשנינו.

(הוא מסתובב אליה). (פאוזה בוחן אותה).

קורין: הכל בסדר?

© כל הזכויות שמורות לרוני סיני

עודד: (מבולבל) מה? כן. הכל בסדר.

ופתאום אני מבין ... (לקהל) משהו השתבש.

(בוהן אותה שוב) זאת לא הייתה אשתי.

קורין: אתה נראה לחוץ.

עודד: לחוץ? לא..

קורין: רעב?

עודד: לא. לא רעב. תודה. (לקהל) ומתנהגת כאילו היא הייתה שם תמיד.

חשבתי שאולי טעיתי בדירה. אני הולך לבדוק על הדלת - (הולך לדלת מסתכל על

השלט ומקריא). "עודד ויערה פסטרנק". הדירה אותה דירה, הדגים אותם דגים,

אני מסתכל על האישה הזאת עוד פעם. (סוקר את קורין בקפדנות). חד משמעית

לא אשתי. (מביט בקורין חשדן).

קורין: בא לך מאפה?

עודד: (חשדן) מאפה? איזה מאפה?

קורין: אנאעארף, מאפה כזה עם תרד. אלתרתי משהו. מה שמצאתי שמת.

עודד: (לקהל) יערה אף פעם לא אופה. מצד אחד זה עשה לי חשק... מצד שני...

קורין: לא מגניב?

עודד: "מגניב"...?

(לקהל) מי זאת האישה הזאת?

איפה אשתי? מה לעזאזל הולך פה?

תמונה 4.

(נכנסת הזמרת ושרה).

זמרת: האמת כבר לא כל כך ברורה
 בלי להתכוון השתנתה הצורה,
 זה נורא
 מה עובר עליך בן אדם,
 פדדדם פדדדם פדדדם.

קורין: בייבי, נו, מה יושב עליך? שתף, דחילק.

עודד: (לעצמו. צורם לו) דחילק?

קורין: אם משהו מציק לך, תפתח את זה.

עודד: מציק, כן, מציק לי. את מבינה, כשבן אדם חוזר הביתה, יש לו ציפיות.

קורין: אוקיי...

עודד: למשל כשהוא מגיע לחניון של הבניין, הוא מצפה למצוא את החניה הפרטית שלו.

קורין: מה, תפסו לנו את החניה?

עודד: לנו? לא. דווקא לא.

קורין: אז מה הבעיה?

עודד: הבן אדם מצפה לעלות במעלית ולמצוא על הדלת את השלט הקטנטן והמעוצב שלו.

קורין: גנבו את השלט?

עודד: לא. דווקא לא. השלט שם.

קורין: אז מה הבעיה?

עודד: שאותו בן אדם מצפה להיכנס הביתה ולמצוא ליד הספה והדגים גם את אשתו.

קורין: ו...?

עודד: אשתו שלו!

קורין: (נעלבת) משהו לא בסדר אצלי?

עודד: (מרכך) לא. יכול להיות שאת בסדר גמור כשלעצמך, רק שאני לא יודע מי את.

אני אפילו לא יודע איך קוראים לך.

קורין: אז תשאל.

עודד: אז הנה אני שואל... איך קוראים לך?

קורין: קורין, הי.

עודד: הי. עודד. עודד פסטרנק. נעים מאוד.

קורין: תודה באמת על היחס. מה הסיפור?

עודד: אני אגיד לך משהו, הכי בכנות?

כל אישה שהיא לא אשתי, בבית שלי, מכניסה אותי לחוסר איזון.

קורין: למה אתה כל כך כבד, בייבי?

עודד: שניה רגע, אני מציע שנרגיע עם ה"בייבי".

קורין: אז איך לקרוא לך?

עודד: נסתפק בעודד. עודד פסטרנק.

קורין: "עודד". רשמי כזה, משרד הפנים כזה.

עודד: כן, מה לעשות, זה מה שמופיע בתעודת הזהות שלי.

קורין: אני יכולה להגיד לך משהו, עודד, אתה נורא שמרני, אתה יודע?

עודד: עכשיו היא מאשימה אותי בשמרנות... טוב, די, מספיק עם זה! איפה אישתי?

קורין: תיפתח קצת את המיינד. מה יש לך?

עודד: מה יש לי? מה יש לי? יש לי חיים ובתוך החיים האלה יש לי אישה.

האישה הזאת היא לא את.

(נשמע הצלצול של התנור)

קורין: המאפים מוכנים.

עודד: מאפים? תודה, אין לי תיאבון. (לקהל) הייתי רעב רצח.

קורין: אתה רוצה לשתות משהו?

עודד: תודה, אני לא צמא. (לקהל) הייתי צמא רצח.

קורין: סודה? תה? קפה קר?

עודד: לא, כלום.

קורין: אני בכל זאת אביא לך כוס מים... בייבי.

(הוא מביט בה הולכת).

זמרת: מוזר, עבר השוק הראשוני,

עודד מביט עליה, במבט שני.

הוא לא רגוע וגם לא עצבני,

ויש סיכוי שבטח כל זה דמיוני.

עודד: (מסתכל על התמונה שעל השידה). מה זה??

עד אתמול זו הייתה תמונה שלי ושל יערה.

אלא שבתמונה הזאת יערה לא הייתה, הייתה פה איתי החדשה,

חד משמעית המקרה הכי מוזר שקרה לי בחיים.

מוזר

זמרת:

זה רק הולך ומסתבך

עודד

הוא לא מבין מה שקורה ואיך

היא מעניינת הזאת האלמונית

ויש סיכוי שבטח כל זה דימוני

תמונה 5.

(חזרה לבית קפה).

עודד: הייתי אובד עצות...

קובי: מבין אותך.

(הנגן ממשיך לנגן והם משתיקים אותו)

עודד וקובי: (לנגן) ששש...

עודד: ואתה יודע מה הכי הטריד אותי קובי?

קובי: מה, איפה אשתך האמיתית?

עודד: לא, ניסיתי להיזכר אם יש על דבר כזה ביטוח. אין. בדקתי. אין פוליסה שמכסה

על החלפת אשתך באישה אחרת.

קובי: תגיד ניסית להתקשר אליה?

עודד: ניסיתי כמה פעמים, זה הגיע ישר לתא הקולי.

קובי: ואיפה הילדים?

עודד: זהו, בדיוק אלמוג היה בטיול שנתי ושונית הלכה לישון אצל חבר שלה.

עודד: האמת, לא ידעתי איך לתקוף את זה.

קובי: אבל למה בעצם לתקוף?

- עודד: מה אתה היית עושה במקומי?
- קובי: תראה... אני חושב שהייתי בוחן את העניין לפי פרמטרים של רווח והפסד. נגיד,
איך החדשה נראתה? סביר?
- עודד: נראתה טוב. אפילו טוב פלוס.
- קובי: דומה לאשתך?
- עודד: **(חושב)** פחות או יותר אותו גובה, פלוס מינוס אותו גיל,
השיער היה קצת יותר קטיפתי.
- קובי: קטיפתי... ולא התחברת למרקם?
- עודד: דווקא המרקם דיבר אלי. גם הקול שלה היה די נעים.
- קובי: נו....
- עודד: מה נו?
- קובי: אני אומר, למה ללכת נגד הזרם?
- עודד: כן, אבל למה שיחליפו לי את אשתי?
- קובי: תגיד לי רגע, היו אי אלו רמזים מקדימים?
- עודד: מה הכוונה "אי אילו"?
- קובי: אני מאמין שדברים לא באים משום מקום.
היה ביניכם איזה ריב, בינך לבין אשתך?
- עודד: האמת שכן, רבנו לפני שבוע.
- קובי: ריב ריב?
- עודד: ריב קטן. לא משהו גרנדיוזי.
- קובי: עדיין, ריב, ופתאום אישה אחרת. אולי זה לא צרוף מקרים.
- עודד: אתה חושב?
- קובי: אני מהרהר אתך בקול רם. שניה רגע, על מה רבת עם אשתך? דבר
חופשי.

עודד: אה... כן, זה היה יום ראשון, לפני שבוע,
 בדיוק ביום הולדת שלה, 24 לדצמבר. קל לזכור, יום לפני יום ההולדת של ישו,
 חזרתי מהעבודה, בהתחלה התנהגתי כאילו אני לא זוכר,
 רציתי ככה בנונשלנטיות להפתיע אותה.

תמונה 6.

(ערב. פלשבק שבוע אחורה. הוא חוזר מהעבודה. מאכיל את הדגים).

עודד: היי...

יערה: (מבחוץ) היי

עודד: מה נשמע?

יערה: בסדר, מה אתך?

עודד: ככה, קצת עייף. (לדגים) פיצ פיצ פיצ פיצ פיצ.

(נכנסת יערה עם קקטוס).

יערה: נו, מה אתה אומר? לא מקסים?

עודד: קקטוס? את? ממת?

יערה: זהו שאני קוראת עכשיו ספר, (מראה לו) שנקרא "סטגנציה".

עודד: מה, ספר על צמחי נוי?

(מסדרת את הקקטוס על השולחן).

יערה: לא, לא, זה ספר שמדבר על להוציא אותנו מהקיבעון. אפילו קקטוס אחד

קטנטן יכול.

© כל הזכויות שמורות לרוני סיני

עודד: מממ... גם אני קורא עכשיו ספר נהדר. "הביטוח הסיעודי- איך, מדוע, כיצד".

יערה: (בחוסר עניין) נשמע מעניין.

עודד: מאוד מעניין... את יודעת מה הכי מסובך בתחום הסיעודי?

יערה: (מבחיך) מה...

עודד: הצעירים.

יערה: (מבחיך) אה...

עודד: הם לא באמת מסוגלים לתפוס שיום אחד זה יקרה להם. ואז מה? יום אחד זה מגיע

בבום. אתה מוצא את עצמך עם כסא גלגלים, קטטר ועובד זר. ומי יממן את זה?

יערה: רק הביטוח. נשמע מרתק...

עודד: מאוד.

יערה: בירה?

עודד: ממתי אנחנו שותים בירה?

יערה: מהיום.

עודד: לא מפסיקה להפתיע, הא, יערונת.

יערה: אם נשנה הרגלים, נחיה יותר זמן. לחיים!

(מוציא קופסא חגיגית ונותן לה).

עודד: מזל טוב, לעוד הרבה שנים ארוכות ויפות, מתוקה שלי. יום הולדת שמח! לא באמת

שכחתי.

יערה: תודה! באמת היה לי מוזר... אתה אף פעם לא שוכח. (היא מנענעת

את הקופסא ושומעת רשרוש) ...שרשרת?

עודד: איך עלית עלי.

יערה: שש שנים ברציפות. שיא עולמי בשרשראות.

עודד: נוסחה מנצחת לא מחליפים.

יערה: כן...לא מחליפים.

עודד: מה, לא טוב?

יערה: טוב, טוב, אני לא אומרת, יש לזה חן.

עודד: זאת פשוט חנות תכשיטים שאנחנו מבטחים. הם עושים לי מחיר מצוין.

(פותחת את הקופסא. מתאמצת להיראות כאילו היא אוהבת את זה).

מקסים. מקסים. מקסים מקסים מקסים. באמת. משגע. כף.

עודד: באמת?

יערה: כן. כן. כן. ממש. תודה. מעולה.

יערה: **(רומזת בעדינות)** זה פשוט ש...

עודד: נו...

יערה: זה תמיד שרשרת זהב עם אבן טורקיז.

עודד: למה, יש ניואנסים.

יערה: כן. יש.

עודד: רגע יערה, לפני שבוע שאלתי אותך – "יערונת תרצי משהו מיוחד ליום

ההולדת?" יכולת לרמוז שאת רוצה משהו אחר.

יערה: צודק. אז הנה, אני כבר אומרת מראש,

אם שנה הבאה נגיד תמצא רעיון אחר, אני לא אכעס.

עודד: מה, מה למשל? **(הוא עונד לה את השרשרת)**

יערה: לא יודעת... טיפול ספא... מנוי לחדר כושר... כרטיסים למופע...

עודד: נתקעתי בשרשרת, הא?

יערה: על זה בדיוק הספר מדבר. "סטגנציה".

עודד: **(מתגונן)** דווקא בעיני הרגלים זה לא בהכרח שלילי.

יערה: לא אמרתי שלילי... אבל שמת לב שאתה תמיד ישן בצד שמאל?

עודד: **(מגחך)** מצדי אפשר להתפרע יום אחד ולהחליף.

יערה: לא בטוחה שתוכל. אנחנו מקובעים. תחשוב על זה, אפילו סקס.

עודד: **(נלחץ)** מה, מה בקשר לזה?

יערה: עזוב, לא משנה.

עודד: לא, לא, זה כן משנה, התחלת להגיד, תגידי.

יערה: בלי להעליב, כן? איך שלא מסובבים את זה אנחנו תמיד באותה... מקסימום

שלוש וריאציות.

עודד: שלוש?

יערה: כמו תפריט במסעדה שיש בו רק שלוש מנות.

עודד: או קיי, מצד שני, כשהצעתי לך שוטרות, או חורשת האקליפטוס, זה לא ממש

התאים לך.

יערה: בוא נעזוב את חורשת האקליפטוס כרגע, אוקיי?

עודד: את רואה, לא מתאים לך.

יערה: טוב, מודה באשמה, גם אני מקובעת. עזוב, לא יודעת למה נכנסנו לזה.

עודד: כי היה חשוב לך לבוא בטענות. **(לקהל)** "תפריט עם שלוש מנות" היא אומרת לי.

יערה: אתה סתם עושה דרמה.

(הוא קם לעבר הדגים).

עודד: את יודעת? מתו לנו בחודש האחרון שלושה דגים. ואני שואל,

מתי יקום החלון שיעשה ביטוח חיים לדג?

יערה: איך ידעתי שתלך לדגים.

עודד: מה זאת אומרת?

יערה: תמיד כשמדברים על משהו אינטימי, אתה קם, והולך לדגים.

עודד: **(מרגיש מאוים)** קמתי לבדוק מה שלומם.

יערה: זה בדיוק מה שאני אומרת, אנחנו תקועים אנחנו בלופ.

תמונה 7**זמרת:**

סטגנציה.

תקועים בלי מוטיבציה,

לשנות את הוויברציה,

חיים על... אוטומציה.

סטגנציה,

עומדים על אי תנועה,

בלי לצאת מהבועה

בלי לשבור את המסגרת

המוכרת הממכרת.

תמונה 8.

(חזרה לבית הקפה. קובי עודד).

קובי: מעניין.

עודד: מה מעניין קובי?

קובי: תראה, אשתך מדברת אתך על סטגנציה, על קיבעון

שבוע אחר כך באה אישה אחרת, מטלטלת לך את הקיבעון.

עודד: אתה באמת חושב שיש קשר?

קובי: ברור, דברים לא קורים סתם. זה כמו בביטוח. דבר מוביל לדבר.

היה עוד משהו באותו ערב עם אשתך?

עודד: האמת שכן.

קובי: מה, מה היה? (עודד מתלבט אם לספר)

- עודד: אני מספר לך כאן דברים נורא אישיים, קובי.
- קובי: עודד, איך אני תמיד אומר- החיים זה כמו פיצה, צריך לחלוק.
- עודד: יש לנו במטבח לוח כזה מחיק. אתה יודע... רסק עגבניות, שקדי מרק...
קובי: כן.
- עודד: חוגים, חשמל, ארנונה...
- קובי: כן, כן...
עודד: דו"ח חנייה, דו"ח רבעוני...
- קובי: **(מאבד סבלנות וקוטע לו את הרצף)** תזכורות כאלה...
עודד: כן, בקיצור אותו ערב התחלנו לעשות רשימות.
בצד אחד ההרגלים שלי ובצד שני ההרגלים שלה.
- קובי: או אה, רשימות כאלה... זה לא מסוג הדברים שנגמרים טוב.
ועוד אתה אומר שזה היה ביום ההולדת שלה.
עודד: כן...

תמונה 9.

- (חזרה לבית עודד ויערה לוח מחיק עומד במרכז).**
- עודד: את בטוחה שאת רוצה? ביום ההולדת שלך?
יערה: דווקא ביום הולדת שלי. למה לא? שאני אתחיל?
עודד: ...אוקיי.
- יערה: **(באה לכתוב. עוצר אותה)** אחד...
עודד: רגע. רגע. יערונת, הכי חשוב שנשתדל לא לפגוע.
יערה: מה פתאום לפגוע. אחד... **(באה לכתוב, עוצר אותה)**
עודד: רגע. זה חשוב, לא לפגוע. לא ברע.
יערה: רק בטוב.

עודד: רגע, רגע, רגע, אולי אני אתחיל... לא, את יודעת מה, תתחילי את.

יערה: (כותבת) ישן בצד שמאל של המיטה.

עודד: (כותב) ישנה בימין.

יערה: כשאתה נכנס הביתה אתה קודם כל (כותבת בצד שלו) מדבר עם הדגים.

(מחקה אותו) ציפי, פיצי פיצי פיצי... ממתי ציפי זה שם של דג?

עודד: ציפי זה לא דג. זו דגה.

כי כשאני מדבר אתך את תמיד עם חצי עין במסך של הטלפון...

יערה: "תמיד"

עודד: העין שלך במסך בשמונים אחוז מהמקרים.

יערה: שמונים אחוז? מדדת?

עודד: אני רק אומר, בלי לפגוע, כן?

(לוקח ממנה את הטוש וכותב על הלוח) "מתכתבת בטלפון".

יערה: אתה רוצה שאני אפסיק להתכתב?

עודד: לא. לא. תמשיכי בשלך, רק ציינתי את זה כהרגל.

יערה: או קיי... (בהתרסה קלה) במטבת. כשאתה לוקח כוס או צלחת, אתה סוגר את

הארון? נדיר.

עודד: (מתגונן) לפעמים שוכח ארון פתוח. פעם ביובל.

יערה: לא פעם ביובל, תמיד. קבוע. (רושמת) לא סוגר ארונות... וגם מגירות.

עודד: למה אני מרגיש כאילו אני בבית משפט?

יערה: למה אהובצ'יק, אנחנו בסה"כ מדברים פתוח.

עודד: אם כבר פתוח, רק שתדעי שעניין חורשת האקליפטוס עדיין עומד באוויר.

יערה: בוא נעזוב עכשיו את חורשת האקליפטוס, אנחנו מדברים על הרגלים.

עודד: בבקשה, הנה הרגל (רושם) בחורשת האקליפטוס מעבירה נושא.

יערה: או קיי. כשאתה יוצא מהמקלחת, למשל... הרצפה תמיד, תמיד נשארת רטובה.

עודד: נו באמת...

יערה: **(רושמת)** משאיר שלוליות במקלחת.

עודד: עובדתית, גברים יותר מטפטפים בגלל השערות ברגליים.

יערה: בבית משפט תירוץ כזה לא היה קביל.

עודד: הנה. בית משפט. **(נופלות לו המשקפיים הוא מתכופף ותופס את הגב)**. אח.

יערה: הנה, כל פעם כשאתה נלחץ, נתפס לך האל 4.

(כותבת) כשנלחץ נתפס הגב

עודד: נו תעזרי לי...

(היא עושה עליו תנועה ומשחררת לו את הגב).

עודד: איי, תודה. מה הייתי עושה בלעדייך, יערונת שלי?

יערה: אולי בלעדי לא היה נתפס לך הגב.

עודד: **(משועשע, יוצא לו צחוק קטן של חיבה)**. (מ) צחיק. אהבתי.

יערה: נמשיך?

עודד: אפשר גם לעצור פה מבחינתי.

יערה: לא. לא. למה... נמשיך.

עודד: אז נמשיך... הכלים.

יערה: מה איתם?

עודד: מה איתם? למה כשאני חוזר בשש וחצי בערב, מרוט מהעבודה ואת ממילא בבית,

למה יש כזאת ערימה בכיור?

יערה: חשבתי שכלים זאת המדיטציה שלך.

עודד: אז אני מוותר רשמית על המדיטציה הזאת.

יערה: אני דווקא נהנית לשמוע אותך מפזם.

עודד: תודה. אני מוותר רשמית גם על התואר "המדיח המזמר".

(כותב) משאירה כלים באובססיביות.

יערה: (בבוז) "אובססיביות".

עודד: תני לי לשאול אותך- יכול להיות שבתוך תוכך את סדיסטית?

יערה: סדיסטית...

עודד: כי אחרת היית שוטפת בעצמך. ולא רק כוס או צלחת. גם סכינים ומזלגות.

יערה: הופה. למה שתקת עד עכשיו?

עודד: כי אני מבליג.

יערה: כי אתה מדחיק.

עודד: אני לא יושב כמוך עם פנקס ורושם הערות.

יערה: אני לא רושמת. אני זוכרת.

עודד: זה הכי גרוע.

יערה: אנחנו מתפזרים בוא נתמקד.

עודד: אוקיי, נתמקד.

יערה: אתה אף פעם לא מחזיר דברים למקום.

עודד: סליחה? אני תמיד מחזיר דברים למקום.

יערה: אבל לא למקום הנכון.

עודד: את יודעת מה הבעיה? שאין מקום.

יערה: (רושמת) לא מחזיר דברים למקום. רק אתמול, מה אני מוצאת בין הקרמים שלי?

את השפופרת שלך עם הדבק נגרים.

עודד: לא, מתוקה, בואי נדייק. זה לא דבק נגרים, זה אפוקסינול, דבק אפוקסי מאוד חזק.

ושנית, לא את מצאת אותו, אלא אני, בין כל הוויטימינים והקרמים שלך. באתי

אליך בטענות?

יערה: לא, אבל אגרת. עכשיו הכל מתפוצץ.

עודד: הכיריים.

יערה: מה איתם?

עודד: למה תמיד אחרי שאת מבשלת את משאירה טינופת על הכיריים?

יערה: ממש הצטבר אצלך.

עודד: לא אצלי, הצטבר על הכיריים...

יערה: לפחות אני מבשלת.

עודד: כן הא? בן אדם מהצד היה עלול לחשוב שהיגינה לא חשובה לך.

יערה: תגיד, אתה שומע מה שאתה מדבר?

עודד: לא אני דיברתי. דיבר בן אדם מהצד.

יערה: תכיר לי אותו, אולי נזמין אותו לארוחת ערב. שאני מבשלת!

עודד: יש רק דבר אחד בבית שאת פנטית על הניקיון שלו, השטיח שהבאת מאזרבייג'אן.

יערה: מה איתו.

עודד: אם מישהו מעז לעלות עליו עם נעליים, הוא יכול לחטוף כפכף.

(הוא מתקדם לעבר השטיח)

יערה: **(בטון מאיים)** שלא תעז... עודד....

(הוא עולה בהפגנתיות על השטיח).

יערה: תרד עכשיו מהשטיח!

עודד: בבקשה. זה היה רק לצורך ההמחשה, אבל חוץ מהשטיח, שאי אפשר ליהנות

ממנו, כי אתה פוחד לפורר עליו עוגייה, ההיגינה שלך במטבח, פחות מהמוצע.

הנה, אמרתי את זה. **(מצביע על הלוח)** (אפשר בבקשה?)

(כותב על הלוח)

"היגינה במטבח פחות מהמוצע".

יערה: לא, מדובר פה במלך הניקיון... ניקית פעם בחיים שלך מאחורי המקרר?

עודד: זאת כבר האחריות המוניציפלית של העוזרת. אגב, איפה היא באמת?

יערה: היא עזבה לפני שלושה חודשים.

עודד: באמת היה חסר לי משהו בבית ולא הבנתי מה.

© כל הזכויות שמורות לרוני סיני

יערה: כי אתה מנותק, אתה מרחף.

עודד: אני מרחף?

יערה: כן. אתה חי על כדור פורח. לפעמים אני חושבת שאולי זאת הסיבה שלא

התקדמת.

עודד: לא התקדמתי? במה?

יערה: בלי להעליב, כן? עשרים שנה לא קיבלת קידום בעבודה. חשבת למה? קח

לדוגמא את החבר שלך, קובי. התחלתם ביחד. תראה איפה הוא ואיפה אתה. ואתה

משקיע. תמיד נשאר עד שש, בזמן שכל החברים שלך חותכים בארבע. לאן זה

הוביל אותך כל ההשקעה הזאת? תראה בן כמה אתה ואיפה אתה מבחינת

הקידום... בלי להעליב, כן?

עודד: תני לי להגיד לך שני דברים, יערה, מתוקה שלי, אחד. אולי אני אוהב את התפקיד

שלי בעבודה? אולי אין לי צורך להתקדם כמו קובי? ושתיים. בקשר לגיל-

גם לך, יערונת, יש גיל, ואי אפשר לומר שהוא לא ניכר עליך.

יערה: **(רצה בעינייה)** הגיל... ניכר עלי...

עודד: כלומר לא... התכוונתי במובן ה...

יערה: הבנתי למה התכוונת.

עודד: **(מרכך ומסתבך)** לא במובן הרע, יערונת. התכוונתי במובן ש...

הגיל ניכר עליך במובן החיובי. זה גם לא תמיד קשור אליך, זה עניין של זוויות

ותאורה וכל מיני דברים כאלה. לא אמרתי חלילה שאת נראית זקנה יערונת,

למרות שאפשר לראות לאן זה הולך. זאת אומרת כלומר... בעתיד.

הרחוק. מאוד. את יודעת, הרי אם נגיד את לא צובעת את השיער הוא לא הולך

ונצבע מעצמו. אבל אני לא רואה בזה שום דבר שלילי. להפך, גיל זה

עניין סופר חיובי...

יערה: אני לא מאמינה שהוצאת את זה מהפה. ועוד ביום ההולדת שלי.

עודד: **(נושם רגע)** סליחה. מבקש סליחה. לא התכוונתי לפגוע. מבחינתי תמיד תישארי

אותה נערה שפגשתי במקרה אז בתיאטרון. בואי נשכח מכל זה.

מזל טוב, מתוקה. יום הולדת שמח.

(שר לה בעדינות) אין אין אין חגיגה...

יערה: אין חגיגה! הרסת את החגיגה.

עודד: **(ליערה)** אני לוקח את עניין הגיל בחזרה. אין לך גיל. נפלט לי.

(מוחק מהלוח) את יודעת מה? אני מוחק בזה אחר זה את כל ההרגלים שלך. אין

לך הרגלים.

יערה: השיחה הזאת מתה.

עודד: אני מבקש סליחה...

יערה: מתה אמרתי.

תמונה 10.

(נכנסת הזמרת ושרה).

מילים כמו זקירה, כמו סטירה

פוגעות ישר בלב

ואי אפשר לקחת חזרה

כמו צליפה של שוט, או חבטה ממשוט

אתה שואל את עצמך

איך הגעתי לפינה הזאת

ואז אתה נושר על הספה כמו בשלכת

הסכין של המילים חדה והיא חותכת

הסכין של המילים עליך מתהפכת.

תמונה 11.

עודד: (לקהל) כשהילדים היו קטנים, היינו עסוקים בלגדל אותם, עכשיו מה נשאר? רשימות, ניקיונות ושלוליות באמבטיה. אולי זה באמת לא סתם שהגיעה מישהי אחרת במקומה? ואם להודות על האמת, המישהי האחרת הזאת... הכל היה אצלה במקום, ההליכה שלה, התנועות שלה, החיוך שלה, האנרגיה שלה... הרגשתי שאני בסוג של מלכודת דבש, אני הרי בבסיס שלי, נאמן מאוד. נאמן? כלב. אלא שבסוף לא יכולתי לעמוד בפיתוי. טעמתי מהמאפים שלה.

וכבר לא משנה מי אמר או מה

אי אפשר יותר לשאת את הדממה.

רעידת אדמה

שני אנשים ופחמימה.

תמונה 12.

(חזרה לקורין ועודד, הוא טועם מהמאפים)

עודד: וואו, זה היה נפלא. טעים מאוד. נימוח, מרגיע, מנחם. קורין: תודה. פינוק ממני אליך.

עודד: מה זה היה? סוג של בורקס כזה?

קורין: כן, סוג של בורקס.

עודד: כשאני מריח מאפים (נושם עמוק) אחחה, הנשימה נפתחת.

קורין: ברור. כשאני מתרגלת יוגה, ויש מאפים בתנור, הנשימה שלי נעשית הרבה יותר

עמוקה.

עודד: אמא שלי היתה עושה...

קורין: מה, יוגה?

עודד: בורקס.

קורין: גייס.

עודד: את אופה עוד דברים?

קורין: לחם.

עודד: לחם בשבילי זה הכי בית.

קורין: בטח, זה הכי פאן, הכי פנאן. בן אדם, קמח, לחם. מה עוד צריך?

עודד: (לקהל) יערה לא מצליחה לאפות. לא תופח לה.

קורין: בשבילי זה הכי הובי שיש.

עודד: גם בשבילי.

קורין: די, אל תגיד, מה, גם אתה אופה?

עודד: לא, לא. הובי יותר מהכיוון של לאכול.

קורין: חמוד אתה.

עודד: נגיד אני חוזר מהעבודה ויש לי ערפל בנשמה, אני חותך עם האוטו וקונה בורקס.

תחביב כזה סודי. אני מחנה בצד, שם אורות מהבהבים וכשאני לועס את הבורקס,

אני עוצם עיניים. וככה אני יכול לחוות את הבורקס עד הסוף.

(קורין צוחקת)

עודד: מה מצחיק?

קורין: שהסודות שלך עשויים מבורקס.

עודד: פחמימות נותנות אור איפה שיש חושך.

קורין: חזק... איזה עוד תחביבים יש לך?

עודד: פותר תשבצי הגיון... קצת כדורגל-צפרירים חולון, קצת מוסיקה.

קורין: מנגן?

עודד: יותר בכיוון של מקשיב. באוטו, בדרך לעבודה.

קורין: (צוחקת) אל תגיד. אתה בקטע ישראלי.

עודד: ארץ ישראלי. איך ידעת?

קורין: הלוק שלך, הכי ישראלי הכי אולד סקול.

עודד: מאוד אוהב נעמי שמר.

קורין: די! מתה עליה.

עודד: באמת?

קורין: מי עוד יכול להביא אותה במשפט מחץ כמו- "על הדבש ועל העוקץ, (אומר איתה)

על המר והמתוק?"

עודד: (לקהל) אשתי יותר בקטע של רוק. סיקסטיז סבנטיז.

היא מאוד אוהבת קווין.

תמונה 13.

(חזרה לבית הקפה קובי ועודד).

קובי: אני גדלתי קווין. פרדי מרקורי בשבילי זה הנעמי שמר העולמי.

(משתיק את הנגן)

נו די עם זה! דום דום דום ...

עודד: אני, אתה מכיר אותי, מוסיקה כחול לבן. ארץ ישראלי. לכן הדליק אותי שגם

קורין בעניין של נעמי שמר. מה הסיכוי?

קובי: תראה, בינתיים לפי מה שאתה מתאר, נראה שהחדשה הזאת מתלבשת עליך כמו

כפפה.

עודד: גם אני הרגשתי ככה.

קובי: אתה יודע, איכשהוא זה נראה טבעי שנחתה עליך דווקא זאת.

עודד: כן הא? קובי... יש לך פנטזיות לפעמים?

קובי: מה אתה... למי אין?

עודד: מה, מה... מה...

קובי: עזוב...

עודד: נו מה, מה, מה.

(קובי חושף גרביים ורודות ארוכות).

עודד: מה, מה זה?

קובי: עם גרושתי, היינו לפעמים מתחלפים. היא היתה הגבר ואני האישה. הגרביון

נשאר לי מהתקופה הנשית שלי.

עודד: **(צוחק ממבוכה)** מה אתה אומר...

קובי: היא הייתה מדביקה שפם, אני הייתי שם אודם, ריסים, סומק... היינו יוצאים

למסיבות כאלה, מחופשים. ולא בפורים. הייתי רוקד לה ריקודי בטן... איי איי איי

זה היה... אבל עזוב, אני זה לא הנושא. מה שמעניין פה זה אתה.

עודד: זהו אז אצלי זה... אולי אני נראה לך כזה בן אדם אפור,

אבל לפעמים גם אצלי האורות מהבהבים...

קובי: זה ידוע שדווקא האנשים הכי אפורים מהבהב אצלם הכי הרבה.

עודד: שבוע לפני יום ההולדת של יערה, הצעתי לה לגוון קצת.

קובי: מה, מה, איך לגוון?

קובי: הצעתי לה...

קובי: מה... אורגיה? דבר.

עודד: (נבוך) לא. לא צריך להגזים.

קובי: למה? עד שישה אנשים במיטה זה בגבול הנורמה.

עודד: אהה... בכל מקרה זה לא היה הכיוון... אני מספר לך את כל זה כדי שתבין את

התמונה המלאה. אז שבוע לפני יום ההולדת של יערה, הילדים כבר נרדמו כל אחד

על האייפד שלו, היינו שנינו בחדר השינה, היא הייתה במצב רוח טוב והייתה לי

תחושה שאני יכול לדבר אתה פתוח...

תמונה 14.

(פולשבק יערה ועודד שבועיים לפני).

עודד: יערונת...

יערה: כן, אהובצ'יק...

עודד: שומעת... עוד שבוע...

יערה: מה עוד שבוע?

עודד: מה זאת אומרת? היומולדת שלך.

יערה: אה נכון.

עודד: מתחשק לך לבקש משהו מיוחד?

יערה: תפתיע אותי, תהיה יצירתי.

עודד: או קיי... או קיי...

יערה: מה?

עודד: מה...

יערה: מה זה המבט הזה... אתה צריך ממני משהו?

עודד: לא...כן, האמת ש...יש איזה עניין.

יערה: מה?

עודד: היתה לי תמונה בראש שאת... אם זה לא מתאים, תגידי.

יערה: מה?..מה?

עודד: בא לך כלומר... תוך כדי שאנחנו... אני מתכוון... לשים עלי...

(ממלמל "אזיקים")?

יערה: מה?

עודד: (שוב ממלמל "אזיקים") (היא לא מבינה)....

יערה: לא הבנתי.

עודד: אזיקים! אזיקים! שתשימי עלי אזיקים. אף פעם לא ניסינו, מה כבר יכול להיות?

יערה: אזיקים?

עודד: אזיקים, זה לא משהו קיצוני... אנשים נורמטיביים עושים את זה.

(נבוך) דמיינתי אותך ככה שמה עלי אזיקים, ואם גם היה אפשר באותה הזדמנות

שתשימי עליך כובע של שוטר... זה היה יכול להיות... קסום.

יערה: מה קורה? מה, התחלת לצפות בפורנו?

עודד: מה פתאום? **(נעלב)** נראה לך?

יערה: אז מה? משבר גיל החמישים?

עודד: השתגעת? עוד לא סיימתי עם משבר גיל הארבעים.

יערה: אז מה הסיפור?

עודד: כל כך קשה לשים כובע של שוטר? בשבילי?

יערה: בפנים עמוק אתה סוטה קטן, הא?

עודד: אזיקים וכובע של שוטר זה לא נחשב סטייה. **(לקהל)** את האמת? דמיינתי יותר

מכובע של שוטר. רציתי אותה לבושה במדים. קומפלט, מרחב ירקון.

הכובע היה רק כדי למשש את הדופק.

יערה: פעם כשהייתי בתיכון, ביליתי לילה במשטרה. תפסו אותי עם חבר, על חשיש.

עודד: את? חשיש?

יערה: לא אני. זה החבר שלי עישן, אבל מאז כל מה שקשור למשטרה, סוגר אותי.

מצטערת. לא סיפרתי לך?

עודד: לא. אה... נכון את אוהבת ככה מדי פעם לשיר?

יערה: נו...

עודד: אה... מתחשק לך אולי... **(הוא נבוך)**.

יערה: נו... כבר אמרת שוטר ואזיקים.

עודד: זה מאוד ישמח אותי אם תוכלי לשיר קצת נעמי שמר... במיטה, תוך כדי שאנחנו...

כלומר...

יערה: זאת הפנטזיה שלך? נעמי שמר?
 עודד: האמת? לא סתם נעמי שמר. שיר מאוד ספציפי...
 יערה: אוקי, איזה?
 עודד: חורשת האקליפטוס...
 יערה: תגיד, מה עם פסיכולוג? יש גם דרך קופת חולים.
 עודד: (ליערה) באמת שאני לא מבין. לך אין פנטזיות?
 יערה: לא אמרתי שאין לי, אבל הן לא קשורות לא לנעמי שמר ולא לחורשת
 האקליפטוס. אתה לא בא למיטה?
 עודד: מממ... עוד מעט...

(הוא מתיישב על כסא ליד המיטה)

יערה: לילה טוב.
 עודד: לילה טוב.
 יערה: וחלומות נעמי שמר נעימים לך.

תמונה 15.

עודד: (לקהל) מה אני עושה עם האישה הזאת כל כך הרבה שנים?
 עשרים וחמש שנה... כפול שתיים עשרה זה שלוש מאות חודש.
 כפול שלושים יום, זה באומדן כללי תשעת אלפים יום (המום מהמספר)...
 למה כל כך קשה לה להגשים לי פנטזיה?
 מה הבעיה לשים למעני כובע של שוטר?
 לשיר לי חורשת האקליפטוס?
 ומצד שני קורין... תעלומה.

תמונה 16.

(חדר שינה מיטה, קורין במיטה. עודד יושב בצד).

קורין: נו מה, בוא, כנס למיטה.

עודד: לא חושב שאני מסוגל.

קורין: מה מונע מבעדך?

עודד: **(נבוך)** תפסת לי את הצד.

קורין: איזה צד?

עודד: קשה לי מאוד להאמין, שאני מסוגל להירדם בימין.

קורין: סלמתק על החרוז.

עודד: **(לקהל)** סלמתק?

(לקורין) בכל מקרה הצד שלי זה שמאל.

(היא זזה לצד השני של המיטה).

קורין: קם און אין סולדג'ר, המיטה חמה. **(הוא נשאר על הכסא).**

עודד: תודה, נוח לי פה.

קורין: מה יש לך, מה, אתה כזה קפוץ?

עודד: אם להודות על האמת אני קצת במתח.

קורין: בוא, אני אפרק לך.

עודד: **(פותח עיניים בחרדה).** מה? תודה. אין צורך.

קורין: ג'וקינג, בוא רק נתכרבל וזהו, להתכרבל זו לא בגידה.

עודד: **(לקהל)** זה הכי בגידה. זה נקרא להתכרבל מהצד.

קורין: אני לא מבינה...

עודד: מה יש פה להבין, אני גבר נשוי ואני לא יודע איפה אישתי.

קורין: אם היא כל כך חסרה לך, בוא, תגיש תלונה במשטרה.

(מוציאה מתחת לשמיכה כובע של שוטרת וחובשת אותו).

עודד: מה קורה פה? מה זה המשחק הזה? איך... מאיפה... מתי... איך את...

קורין: אם לא תיכנס עכשיו למיטה, אני עוצרת אותך.

עודד: אהה... אהה... אני לא מסוגל...

קורין: מה, אני לא מושכת אותך?

עודד: אני אמרתי לא מושכת?

קורין: אתה מתנהג כאילו אני לא מושכת.

עודד: את מאוד מושכת, מאוד.

קורין: אז מה הסיפור?

עודד: מחר זה השלושים ואחד בדצמבר, יום קדוש לנו סוכני הביטוח ואני חייב לישון.

קורין: אני יודעת מה ממש ירגיע אותך...

עודד: כן... לא, לא, לא...

קורין: **(מוציאה מהתיק תרסיס שינה)**. זה יעזור לך להירדם.

עודד: מה זה?

קורין: סליפינג ספריי. חומר מרדים אחושלוקי. במנהטן זה להיט.

עודד: מנהטן? זה חוקי?

קורין: מאושר על ידי ה-F.D.A שפריץ אחד מכניס אותך למוד הרגוע ובשפריץ השני

אתה נרדם מת.

(לוקח ממנה).

עודד: טוב. תודה, קורין. אין כמו שינה טובה במצבי לחץ.

קורין: אין כמו שינה כאמצעי מניעה. אני רק מודיעה מראש שאצלי זה עלול לעורר

תופעות לוואי.

עודד: באמת? כמו מה?

קורין: אני יכולה לקום באמצע הלילה ולשיר נעמי שמר.

תמונה 17.

(עודד פונה לקהל).

עודד: הכובע של השוטר, נעמי שמר - איך המידע הזה שלי הפרטי

דלף לאישה הזאת?

(לוחש) אולי מישהו מצותת לי לפנטזיות? אולי השתילו לי צ'יפ.

אבל למה שמישהו ירצה לצותת לפנטזיות שלי?

(נכנסים הזמרת והנגן)

זמרת: מוזר...

עודד: אני כבר לא יודע מה לחשוב... ואני שומע קולות...

זמרת: מוזר...

עודד: ואני מתחיל לחשוב שאולי משהו לא בסדר אצלי בראש. אולי החומר הזה השפיע

עליי. **(מראה על התרסיס).**

עודד: באמצע הלילה... הגוף שלה האיר כמו מדורה במדבר. **(חוזר למיטה)**

זמרת: ויש סיכוי שבטח כל זה דמיוני.

(זמרת ונגן יוצאים)

תמונה 18.

(עודד במיטה. קורין כובע של שוטר, היא שרה לו).

קורין: (שרה בעוצמה) חורשת האקליפטוס,

הגשר הסירה,

וריח המלוח על המים...

...לא זיפתי נכון?

עודד: לא, לא, את שרה מאוד יפה. מאוד.

קורין: כי היו לי חששות שאני לא מכוונת על הטון. (על המים)

עודד: את מאוד מכוונת על הטון. מאוד. רק שאני צריך לקום מחר לעבודה. ועם כל

הקושי ויש קושי, יש. מחר זה שלושים ואחד בדצמבר, אני חייב לישון.

קורין: (ממשיכה לשיר את החלק השני, הגבוה) וריח המלוח על המים.

עודד: (נלחם בעצמו). אני לא יכול, זאת המיטה של יערה ושלי. מיטה שאנחנו עדיין

משלמים עליה באשראי.

(היא מוציאה אזיקים).

קורין: תושיט את הידיים. קדימה. אל תתחכם.

(הוא מושיט את ידיו בתחנונים).

עודד: קורין אני ממש מתחנן בפניך, אל תעשי את זה.

(היא אוזקת אותו).

קורין... עכשיו תסתכלי לי בעיניים ובבקשה תעני לי. מי את? מי את?

© כל הזכויות שמורות לרוני סיני

קורין: דווקא שמחה שאתה מתעניין. שב! **(הוא מתיישב)**

אז ככה... חוץ מזה שאני אוהבת לאפות ולתרגל יוגה... אני קצת מתעסקת

באמנות. היתה לי גלריה. הים השבור. עברתי אי אלו ריליישנסיפס בחיים שלי.

אבל תמיד תמיד רציתי מישוהו יציב ונאמן כמוך. ועכשיו אני פה כדי לעשות לך גוד

טיים, בייבי. לשחרר אותך

עודד: **(עודד מראה את ידיו האזוקות)** עם אזיקים?

קורין: אתה לא רוצה?

עודד: רוצה. רוצה.

קורין: זהו. עכשיו אתה תחת מעצר.

עודד: תודה.

קורין: אין בעד מה. על מה?

עודד: שהגשמת לי.

קורין: בא לך להגשים גם לי?

עודד: בטח. בטח.

קורין: תמיד חלמתי על מישוהו שישוט איתי בגונדולה.

עודד: גונדולה?

קורין: אז בוא. אתה והשוטרת, עולים על הגונדולה ושטים. הירקון נשפך

לתוך תעלות המים של ונציה. **(אומרת באיטלקית)** תראה, תראה איך קרני

השמש מנצנצות על המים...

תמונה 19

(זמרת יוצאת מאחורי המיטה ושרה).

זמרת:
המציאות זולגת לשוליים
בוונציה על גונדולה במים,
אור עולה בזריחה,
השוטרת אוהבת אותך.

עודד: אני מרגיש שאיבדתי אחיזה בקרקע, קורין.
 קורין: אתה לא על הקרקע, אתה שט על המים איתי בגונדולה.

זמרת:
אהבה שלא חווית מעולם
הנפש מטפסת על סולם
גונדולה שטה בכיוון הרוח
השוטרת יפה, הלב פתוח.

תמונה 20.

עודד: (לקהל) כשבן אדם מאבד קשר למציאות, יש מצב שהביטוח מכסה את זה?
 וקורין. נמשכתי אליה נורא. היה שם איזה חום שעטף אותי והמיס אותי
 מבפנים פתאום הבנתי למה חורשת האקליפטוס, זה שיר שאמא שלי שרה
 כשהייתי קטן.
 ולרגע נהייתי ילד קטן. חופשי מדאגות, וקורין היתה....

תמונה 21.

עודד: (מבוכה) אימא?
 קורין: אוקיי, בוא לאמא.
 (עודד מדבר בקול ילדי כאילו קצת מהופנט בזיכרון).

עודד: אני צריך לספר לך משהו אמא. זה סוד כמוס.

קורין: למי תספר אם לא לאמא? שפוך את הלב.

עודד: אני בכיתה ו' ול"ג בעומר, מדורה עם כל הכיתה, עשיתי מעשה נורא...

קורין: מה עשית?

עודד: הייתה לנו שכנה, חסיה בלומנקרנץ.

קורין: מה איתה?

עודד: היא עברה שם ליד המדורה וצחקה עלי, שיש לי פלטה על השיניים. ליד כל הכתה.

קורין: היא בטח לא התכוונה.

עודד: אז אחרי שכולם התפזרו, מצאתי קופסת פח, לקחתי גחלים מהמדורה ו...

זרקתי לחסיה לתוך המרפסת.

קורין: מה? עלתה לך הג'ננה?

עודד: כן אמא... המרפסת שלה עלתה באש.

קורין: איזה ילד חמום מוח אתה.

עודד: אף אחד לא הבין איך זה קרה שהבית של חסיה בלומנקרנץ נשרף.

קורין: אבל היא, קרה לה משהו?

עודד: מכבי האש הצליחו להציל אותה אבל את הבית הם לא הצליחו להציל

ואת יודעת מה הכי גרוע, אמא?

קורין: אה, יש עוד...

עודד: לא היה לה ביטוח.

קורין: אוי ואבוי.

עודד: עכשיו אני פתאום מבין למה אני שם דגש מיוחד על ביטוח נגד שריפות.

קורין: תכלס אולי פנית לתחום הביטוח בגלל המקרה זה?

עודד: תכלס יכול מאוד להיות שאת צודקת. לא סיפרתי את זה לאף אחד עד היום.

קורין: לכל אחד יש סוד אפל. א-ליטל דרק סיקרט במרתפי הנפש.

עודד: מה, גם לך? את יכולה לספר לי...

קורין: פעם כמעט הייתי אמא, הוא הבטיח הבטיח ובסוף נעלם, עם חצי מהכסף שלי. לא הייתה לי ברירה והייתי צריכה אתה יודע... לפעמים אישה צריכה לוותר על היקר לה מכל. שנים אח"כ הצטערתי על זה, חשבתי שהענשתי אותו אבל בעצם הענשתי את עצמי. פעם ראשונה שאני מספרת את זה.

עודד: פעם ראשונה שאני מרגיש כל כך קרוב למישהי...

(הוא נרגע בזרועותיה).

קורין: משפחה. אתה לא יודע מה זאת המילה הזאת בשבילי.

תמונה 22.

(נכנסת הזמרת לתוך הסצנה).

זמרת:

אמא זה לחם

אמא זה רחם

אחת שאפשר תמיד

לבכות לה על השכם.

אמא זה מים

אמא זה נעים

ארוחת צהרים

אמא זה טעים

אמא עוטפת

אמא מקלפת

אמא כסי אותי

מפני העולם

קובי: **(קובי נכנס מהקהל ומבקש אור)** ג'ינג'י! פתח לי אור.. תודה.
 יש לי וידוי קטן... תמיד קינאתי קצת בעודד. שאלתי את עצמי על מה? למה?
 בגלל שיש לו אישה שמחכה לו כל ערב בבית? שהיא גם מבשלת וגם
 פיזיותרפיסטית? אז זהו, שלא. אני מקנא בו על הרעמה. איזו רעמת שיער יש לו.
 זה מכעיס. זה נקרא חוסר צדק של הטבע. **(פונה לקהל)** אתה, מה אתה מסתכל
 אחורה? אליך אני מדבר... כן. כן. אני אגיד לך משהו בינינו? ככל שאתה מקנא
 יותר ככה אתה מאבד יותר שיער. השערות שלך אומרות, אנחנו כאן כדי
 להישאר. ועכשיו יש את הטרנד הזה..דובאי..טורקיה... כולם מתחילים להשתיל.
 איך סבא שלי היה אומר? שתילים מקומם במשתלה... הוא היה גנן.
 תודה על תשומת הלב. **(מסתכל לכיוון הבמה)** אני חייב לחזור תן לי גו... אקשן!

תמונה 23.

(בוקר. עודד נכנס לסלון).

עודד: קורין? קורין?

(קורין נכנסת עם כוס תה).

קורין: בוקר אור. הכנתי לך תה.

עודד: תודה. את יודעת תמיד סיקרן אותי למה אנשים אומרים "תיי", אין שם י'.

(צלצול של התנור)

קורין: הטוסטים מוכנים.

עודד: **(מסמן לכיוון הידיים)** אה... שכחת לשחרר אותי.

קורין: מה אתה נלחץ?

עודד: שלושים ואחת בדצמבר כל העולם מחכה לי.

קורין: איפה?

עודד: במשרד.

קורין: די, אתה לא רציני.

עודד: אין לי ברירה.

קורין: מה אתה מסתלבט עלי?

עודד: קורין, מחכים לי בעבודה.

קורין: שיחכו, תודיע שאתה חולה.

עודד: עשר שנים, פעם אחת לא הייתי חולה.

קורין: בלילה היינו הכי אמא ובן. עכשיו אתה קם ונוטש?

עודד: אני אמרתי נוטש, מה פתאום נוטש? אני אלך לעבודה ואני אחזור.

קורין: מי מבטיח לי שתחזור?

עודד: מה את רוצה מחיי, קורין?

קורין: הצהרה.

עודד: איזו הצהרה.

הצהרה של אהבה.

קורין:

זה כל מה שאני צריכה.

לשמוע שאתה אוהב אותי

ולא את אשתך

הצהרה של אהבה.

(הוא מנסה לפתוח את האזיקים)

עודד: **(כנוע לקורין)** אני רוצה אותך, קורין. הנה, הצהרתי.

קורין: אפשר קצת יותר במלהיב?

עודד: לא רק רוצה. חושק, משתוקק... אוהב.

קורין: את מי?

עודד: אותך.

קורין: בא לך להגיד את כל המשפט? ברצף?

עודד: **(בנאקה)** אני מאוהב בך, קורין. מטורף עליך. הנה. תשחררי אותי!

קורין: תשיר את זה.

עודד: מה?

קורין: תשיר את זה. תפתח.

עודד: (שר לה)

את, קורין, היופי בכבודו ובעצמו.

אין שניה לך בתבל כולו.

חוכמתך עילאית והרגש עמוק

מי שלא רוצה אותך הוא שמוק.

(קורין והזמרת נכנסות כאן בדואט איתו "הצהרה של אהבה")

בלתי נתפס עד כמה את יפה

כמו ברק מנצנץ בתוך סופה

אם יש בי חולי, את התרופה,

והלב עולה למעלה כמו שריפה.

עודד: איפה המפתח, קורין?

קורין: בוא, תעשה עלי חיפוש.

עודד: טוב, אני אתקשר רגע לעבודה.

(מוציא את הטלפון מהכיס. קורין מנתקת לו את הטלפון).

מה את עושה??

קורין: משחררת אותך מהעבודה.

עודד: אני לא רוצה שחרור. העבודה משחררת. אותי.

(היא מחזיקה את הטלפון מעל האקווריום).

מה את עושה??

(היא עוזבת והטלפון נופל לתוך האקווריום).

עודד: מה עשית לי?

(הוא מצביע לכיוון האקווריום ועושה תנועה לא נכונה שתופסת לו את הגב).

© כל הזכויות שמורות לרוני סיני

איייי.....

קורין: מה קרה?

עודד: האל ארבע.

קורין: מה זה אל 4 ?

(הוא נתקע בפוזיציה שהוא מתקשה לזוז ממנה)

עודד: זאת חולייה בגב.

קורין: או מיי גודנס. **(לעצמה)** שיט. אתה בסדר? מסאג' יכול לעזור?

עודד: יש לך הכשרה מקצועית?

קורין: כולה מסאז', מה הביג דיל?

עודד: מה הביג דיל? תקשיבי, יש שם מאחור שפופרת עם משחה לגב.

קורין: או קיי. מצאתי.

(קורין מביאה את השפופרת. מורחת על הידיים ומכניסה את ידיה אל גבו).

קורין: מוזר.

עודד: מה מוזר?

קורין: משחה מוזרה, חליאה לה בפלה.

עודד: **(מריח משהו מוזר)** קורין...

קורין: מה?

עודד: איזו שפופרת לקחת?

קורין: את השפופרת שהייתה שם.

עודד: כן שפופרת, אבל מה כתוב עליה?

קורין: **(מסתכלת)** אני לא רואה... זה רחוק...

עודד: **(בולע את הגלולה המרה)** קורין? יש מצב שאת מרחת עלי כרגע דבק

אפוקסינול?

קורין: אמרת שפופרת.

עודד: זה דבק מאוד מאוד חזק. שנדבק מאוד מאוד מהר.

קורין: ווה ווי ווה . (מנסה למשוך לאחור 3 פעמים ועודד נמשך אחריה)

בוא ננשום...

עודד: (כאבי תופת. לקורין) לנשום?! אלה כנראה הנשימות האחרונות שלי.

קורין: (מייבבת חרישית) אל תמות לי! פאק! אל תמות לי!

עודד: צריך להתקשר למד"א! זה מצב חירום.

קורין: נכון תתקשר!

עודד: איך אני אתקשר זרקת לי את הטלפון לאקווריום! תתקשרי את!

קורין: אני לא יכולה.

עודד: למה?

קורין: כי הידיים שלי דבוקות לך לגב.

עודד: איפה הטלפון שלך?

קורין: בתיק ... פה...

(מגיע לתיק שלה ומקרב אליו. מחטט בתיק, מוציא משם דברים)

נו, מצאת?

עודד: עוד לא. (לקהל) תיקים של נשים זה בור בלי תחתית.

קורין: מצאת?

עודד: חור שחור.

קורין: מצאת?

עודד: בולען.

קורין: מצאת?

עודד: אהההה!! כן (מנסה לפתוח את הטלפון) מה הקוד??

קורין: תביא לי את זה לפנים. (מקרב את הטלפון לפנים שלה והוא נפתח)

תמונה 24.

(יערה נכנסת לדירה וצופה בהם מהצד מבלי שישומו לב)

עודד: (לקורין) מה הטלפון של מד"א?

קורין: 103?

עודד: לא! זה חברת חשמל.

מה הטלפון של מד"א?

יערה: 101.

עודד: תודה.. **(מבחיין ביערה)** יערונת!! מתוקה שלי, נשמת אפי, משובש חיי, אין לך מושג

כמה דאגתי לך ... כבר חשבתי שרצחו אותך.

קורין: הוא היה בקטע של מסאג'.

© כל הזכויות שמורות לרוני סיני

- עודד: נתפס לי הגב ולא ענית לטלפון אז הזמנתי מסאג'. איזו ברירה הייתה לי?
 למה לא ענית לי מתוקה שלי? היא עשתה לי מסאג' כל כך חזק שהתפרעתי.
 היא נאלצה לשים לי אזיקים כדי שאני לא אשתולל. זה בדיוק מה שקרה.
 יערה: אתה לא אמור להיות בעבודה עכשיו?
 עודד: וודאי. רק כמו שאת רואה אני מנוע. יקרה שלי, אני זקוק לך. תשחררי אותי.
 יערה: אוקיי. אני אסדר את זה. את יכולה לזוז בבקשה?
 קורין: לא ממש. סורי. פאדיחה שלי.
 עודד: האפוקסינול.
 יערה: זה מה שקורה כשלא שמים דברים במקום.
 עודד: יערונת... תוציאי אותי מזה, אחר כך נדבר על הכול?
 יערה: כן. (מקריאה מהשפופרת של הדבק) "אפוקסינול, להסרה מעור אדם, למרוח
 בטרפנטין" יש טרפנטין בבית?
 קורין: יש לי אצטון. זה יכול לעזור?
 יערה: לא חושבת.
 עודד: יש נפט.
 קורין: נפט?
 יערה: למה יש לנו נפט בבית?
 עודד: התנור שקיבלנו מסבתא שלך רחל זיכרונה לברכה. זה תנור נפט.
 יערה: (ניגשת לכיוון התנור). אוקיי. נקווה לטוב.
 עודד: צריך להיות שם בקבוק עם ליטר נפט.
 קורין: (מביטה למעלה) תודה לסבתא רחל.
 (היא מביאה מכיוון התנור בקבוק ומטלית. שופכת קצת נפט על המטלית).
 יערה: מקווה שזה יעבוד. שלוש, שתיים, אחת.
 (קורין משתחררת מעודד).

קורין: הללויה.

עודד: **(לקהל)** איזו תושייה יש לאישה הזאת. **(ליערה)** האמת? התגעגעתי אליך.

עכשיו רק האזיקים וזהו.

יערה: **(לקורין)** איפה המפתח?

קורין: לא צריך מפתח... **(קורין מסמנת לה איך פותחים את האזיקים)**

יערה: שלוש, שתיים, אחת

(פותחת את האזיקים)

עודד: **(לקהל)** איזו תושייה יש לאישה הזאת. האמת?

יערה: הבנו, התגעגעת. מה זה התגעגעת.

תגיד, לא מסקרן אותך לדעת למשל איפה הייתי כל הלילה?

עודד: מאוד מסקרן אותי. מאוד. רק שעכשיו פשוט...אם אני לא אצא בשנייה הזאת

לעבודה יתלו אותי במשרד. אני כנראה אחזור היום קצת יותר מאוחר, מן הסתם...

אז ביי יערה, ביי... מסאז'יסטית.

(עודד מחליף חולצה לחולצה עם צווארון וכפתורים)

יערה: קורין.

עודד: מה?

יערה: קוראים לה קורין. קורין בלום. החברה הכי טובה שלי מהתיכון.

עודד: מה? לא יערה. היא לא חברה שלך מהתיכון. היא מסאג'יסטית...

מה זאת אומרת חברה שלך מהתיכון?

קורין: אותה כתה. אותה מגמה. אותה מחששה. אני והיא ככה.

(מצמידה שתי אצבעות מורות).

עודד: **(ליערה)** אה כן?

יערה: אה כן.

עודד: חברה.

יערה: טובה.

קורין: יא.פ.

עודד: אתן חברות.

יערה: שנים.

עודד: אז היא לא מסאג'יסטית...

קורין: נופ.

יערה: אתה יודע שלא.

עודד: אז איך אני לא מכיר אותה?

יערה: היא חיה עשרים שנה בניו-יורק.

קורין: עשרים שנה יותר מדי תכלס. תאמין לי בניו יורק- הכל דאווין הכל עוונטה הכל פלאוורה.

עודד: בגלל זה היא מדברת ככה. כי העברית שלה נתקעה עשרים שנה אחורה...

קורין: עכשיו אתה בקטע של להעליב? יא נקניק.

יערה: אז הנה, עכשיו אתם מכירים.

עודד: (ליערה) עכשיו אני כבר לא מבין שום דבר.

קורין: לא, כי קודם הבנת הכל...

יערה: רצית שוטרת קיבלת. רצית אזיקים, נאזקת.

קורין: רצית חורשת האקליפטוס, לא זיפתי.

עודד: מה עשית פה יערה? מה, את ארגנת את כל זה?

יערה: לך היו פנטזיות. לי היתה חברה שהתאים לה.

עודד: (לא מבין) התאים לה.

יערה: היא בדיוק חזרה לארץ....

עודד: אני מתמלא באושר על כל ישראלי יורד שמחליט לחזור למולדת, אבל לא העלית

על דעתך לשאול אם זה מתאים גם לי?

יערה: תלך לעבודה. ביי. זה הרי כל מה שמעניין אותך.

עודד: אני אלך לעבודה, ממילא איחרתי אני אאחר עוד חמש דקות. אני רוצה לשמוע מה

היה.

יערה: האמת שזה התחיל קצת כמו בדיחה ו....

עודד: בדיחה? על חשבוני?

יערה: ישבנו באיזה בר.

קורין: יש מצב ששתינו קצת יותר מדי.

יערה: אולי, אבל היה כיף.

קורין: כן, היה מה זה כיף.

תמונה 25

(נכנס קונטרבס, ואולי זמרת שרה משהו בלי טקסט. שתי הבנות יושבות בבר

עם כוס משקה וצוחקות. אפשר לראות שהן חצי שיכורות).

קורין: ...ורק אחרי הגירושים השלישיים הבנתי שהחיים הם ביג פאקינג מס. אז החלטתי

שאייטס אינף, אני חוזרת לארץ. אבל אני פה כבר שלושה שבועות ואיך שאני לא

מסובבת את זה לא מסתדר לי שאני עוד שנייה בת חמישים. פאק. אוף כמה אני

מדברת על עצמי, די, מה איתך? איך החיים.

יערה: הכל בסדר.

קורין: איך הילדים?

יערה: בסדר.

קורין: מה עם בעלך הוא עדיין...?

יערה: כן, סוכן ביטוח. הוא מתמיד, כבר שנים.

קורין: את יכולה לתת לי את הטלפון שלו?

יערה: למה?

קורין: סבתא שלי נפטרה.

יערה: אה...

קורין: היא הורישה לי פנטהאוז בפתח תקווה.

יערה: אהה!

קורין: זהו אז עכשיו אני צריכה לעשות ביטוח מבנה, ביטוח תכולה, כאלה, אולי בעלך...

יערה: אה, בטח, בכיף. אל תשכחי גם ביטוח נגד שריפות. זה חשוב.

קורין: לא יאומן. אני מסתכלת עליך, ואומרת סחטיין אחותי, יערה גבע, דווקא את

שהסתובבת עם כל הרוקרים, חיה באושר עם סוכן ביטוח...

יערה: אני אמרתי באושר?

קורין: די, האלס, משפחה, ילדים, יציבות. זה הרוקנרול החדש.

יערה: (צינית) יותר בכיוון של שירה בציבור.

קורין: הייתי נותנת חצי מהפנטהוז כדי למצוא גבר יציב כמו בעלך.

יערה: לא את לא.

קורין: כן, אני כן, נשבעת לך. הלבד הזה בגיל חמישים... איך אמרה המשוררת - מיי

לונלינס איז קילינג מי.

יערה: (שותה מהטקילה) מה לא הייתי נותנת כדי להתחלף איתך.

קורין: מה אני לא הייתי נותנת כדי להתחלף איתך.

יערה: אז בואי נתחלף.

קורין: מה נתחלף?

יערה: אני ממש בעניין של לנער קצת את העובש מהנישואין האלו. לשבור את הסטגנציה.

קורין: מה זה אומר? שלישייה?

יערה: לא, לא, לא... קורין, קחי את בעלי לערב אחד. את והוא. את חייבת להרגיש מה

זה שיממון אמיתי...

(הזמרת שרה ועל רקע השירה הבנות ממשיכות לדבר ב"מיוט" ולתכנן את התוכנית)

זמרת: מילים כמו דקירה, כמו סטירה
פוגעות ישר בלב
ואי אפשר לקחת חזרה

יערה: דיל?

קורין: דיל.

יערה: בטוח?

קורין: דיל זה דיל. אבל מה איתך?

יערה: אני אל תדאגי לי...

(בזמן שירת הזמרת הן חוזרות לתוך הסצנה עם עודד)

זמרת: כמו צליפה של שוט, או חבטה ממשוט
אתה שואל את עצמך איך הגעתי לפינה הזאת

תמונה 26.

(חזרה לתמונה 24).

עודד: **(ליערה)** ובאמת חשבת שאני אשתף פעולה עם הקנוניה הזאת?

קורין: שיתפת הרבה מעבר למצופה.

עודד: איזה משחק מלוכלך.

יערה: יכולת לפרוש. העדפת להמשיך.

עודד: **(ליערה)** זה בלתי נתפס, אפילו החלפת את התמונה שלנו לתמונה שלי

ושלה.

יערה: קורין טיפלה בתמונה.

קורין: **(מתבוננת על התמונה)** זה נראה כאילו באורגינל אני שם!

עודד: **(חצי לעצמו)** איך נפלתי פה קורבן למזימה הזאת.

© כל הזכויות שמורות לרוני סיני

יערה: "נפלת קורבן". אתה יודע מה הכי מדהים אותי פה? זה שנעלמתי לילה שלם, ולא הזיז לך.

עודד: הזיז לי. מאוד הזיז לי. קורין, לא הזיז לי?

קורין: הזיז, הזיז.

עודד: בבקשה, דאגתי לך עד שהנשמה שלי יצאה.

קורין: דאגת אבל גם זרמת...בוא לא נבלף את עצמנו, סבבה?

יערה: ומה אם חטפו אותי? ומה אם אני מאושפזת באיזה בית חולים? או מצד שני, מה

אם אני שוכבת עם מישהו בבית מלון?

עודד: (קופא במקום) רגע, שניה, רגע, את אושפזת בבית חולים?

או שכבת עם מישהו בבית מלון? כי יש הבדל.

יערה: זה משנה לך? לא חושבת.

עודד: את עושה לי פה פרובוקציה? עכשיו כשאני ממהר לעבודה? דווקא כשאני על

גחלים?

יערה: אף אחד לא עוצר אותך. אתה יכול ללכת.

עודד: אז אני אלך...ביי, להית'... (מתחיל ללכת ונעצר) מה זה הצעיף הזה, יערה?

יערה: צעיף, למה?

עודד: ממתני את הולכת עם צעיף?

(הוא מוריד לה את הצעיף באחת).

עודד: אההה! מה זה? מי עשה לך את זה? בילית בלילה עם ערפד?

יערה: לא חושבת שיש לך איזושהי זכות לשפוט אותי.

עודד: (לקורין) היא הייתה בלילה עם ערפד בבית מלון.

יערה: סליחה. אתה בילית לילה עם חברה שלי ושיחקת איתה בשוטרים וגנבים.

עודד: אה... סליחה. זאת לא היתה יוזמה שלי.

יערה: ברור, כי אתה אף פעם לא יוזם שום דבר.

עודד: אני לא יוזם?

יערה: מתי יזמת משהו בפעם האחרונה?

עודד: מתי...? מתי...? מתי? אני אגיד לך מתי.

(לקהל) ואז... המבט שלי נפל על הבקבוק עם הנפט.

(עודד הולך עם המציית לעבר מיכל הנפט, לוקח את המיכל ושופך אותו על השטיח)

קורין: איי ג'סט קנט אשכרה פאקינג ביליב איט.

יערה: מה אתה עושה?

עודד: להתראות שטיח, ביי ביי לסנטימנטים.

קורין: תגיז, מה אתה מדרוב?

יערה: סחבתי אותו כל הדרך בטרולי מאזרבייג'אן.

(עודד אומר איתה ביחד "בטרולי מאזרבייג'אן")

עודד: אני יודע! הבית מבוטח, יערה, כולל השטיח, כולל שריפות.

יערה: שום חברת ביטוח לא תחזיר לי את השטיח הזה.

עודד: את טועה! את תקבלי את שווי הערך הכספי בהפחתה של השתתפות עצמית.

(מדליק את המציית)

קורין: אתה באמת הולך לשרוף את השטיח? לא חרם?

יערה: או קיי, אם אתה רוצה לשרוף את השטיח, תשרוף אותו יחד איתי!

(עולה על שטיח ונעמדת במופגן במרכזו).

קורין: חשבתי שפסיכופטים יש רק בניו יורק סיטי. (קורין עולה על השטיח ונעמדת

ליד יערה בהפגנתיות).

עודד: אני מציע באופן ידידותי שתרגו שתיכך עכשיו מהשטיח.

קורין: אנחנו לא זזות לשום מקום. ימות העולם.

יערה: אנחנו לא זזות מהשטיח, מה תעשה?

עודד: עשרים וחמש שנה, ויום אחד את באה ומרסקת הכל עם מישהו בבית מלון?

יערה: עשרים וחמש שנה, ויום אחד בעלי מאיים לשרוף אותי עם השטיח?

עודד: מה קרה? את פוחדת?

יערה: לא פוחדת. מאוכזבת. מתביישת.

קורין: טוב, הג'ננה הזאת לא באה לי בסבבה.

(קורין מוציאה את תרסיס ההרדמה ומשפריצה על יערה ועודד שפריץ בודד)

יערה: מה זה, קורין?

קורין: (ליערה) סליפינג ספריי. במנהטן זה להיט.

עודד: מאושר על ידי ה-FDA ...

קורין: (לעודד) זוכר את זה? שפריץ אחד ואתה נרגע... שלא תעשה משהו שתצטער עליו

אחר כך.

(לוקח ממנה את הספריי ומרסס במפתיע אותה ואת יערה, הן נרדמות על השטיח)

עודד: סליחה, סליחה, סליחה!

(הוא נוחת על הספה מותש)

תמונה 27

הזמרת:

הסיפור הולך ומתדרדר

האם זה בכיוון של סוף קודר?

צל שחור נופל ופחד איום.

עודד, ירדת לתהום של התהום.

עודד: (לקהל) איך הגעתי למצב הזה? אני על הספה מרוסק, מפוחד מעצמי.

אפילו הדגים מסתכלים עלי בבוז. והריח הזה של הנפט ממלא אותי, אבל מצד שני, משהו בי מתנגד להעלות באש עשרים וחמש שנה. של משכנתא.

הזמרת: אף פעם לא הרגשת כה בודד,

האם תצליח לא להתמוטט?

הקולות בראשך מוסיפים להלום

עודד, ירדת לתהום של התהום.

מה תעשה עם כל הצער.

האשמה חותכת את הלב כתער.

לא נשאר לך בעולם מקום

עודד, ירדת לתהום של התהום

של התהום של התהום

תמונה 28.

עודד: ועכשיו שתיהן רדומות בסלון...

קובי: וואו.

עודד: הרגשתי צורך להתייעץ. ומי הראשון שעלה לי בראש...

קובי: אם הייתי במצב דומה, גם אני הייתי מתקשר אליך. אין מה לדבר.

עודד: מה אני עושה עכשיו, קובי?

קובי: בוא.

עודד: לאן?

קובי: לדירה.

© כל הזכויות שמורות לרוני סיני

עודד: אני לא מסוגל, קובי.

קובי: עודד. תקשיב עכשיו ותקשיב לי טוב. אתה יותר מאח בשבילי.

אני חייב לך. אתה הצלת לי את החיים בנחל דן ואת זה בחיים אני לא אשכח.

עכשיו אני אומר לך כחבר וכאח, לא כבוס. אתה במצוקה, ואתה צריך עזרה,

תיקח את עצמך בידיים ובוא איתי. אנחנו הולכים לדירה. קדימה

הזמרת:

הקולות בראשך מוסיפים להלום

עודד, ירדת לתהום של התהום.

של התהום.

תמונה 29.

(קובי ועודד נכנסים לדירה. הדירה ריקה).

קובי: מה קורה?

עודד: מה אתה חושב שקורה?

קובי: הן לא פה.

עודד: מה אתה מנסה להגיד, שהמצאתי?

קובי: אני לא חושד באמינות שלך, עודד. (מסתכל באקוריום) הטלפון שלך

באקוריום.

עודד: אז אולי אני לא כזה ממציאן.

קובי: עודד, אתה בטוח שכל מה שסיפרת כאן באמת קרה?

עודד: אם זה לא קרה, צריך לאשפז אותי.

קובי: ואם זה כן קרה זה גם לא מוציא אותך שיא השפיות. חכה רגע, אני אבדוק.

(קובי הולך לחפש. עודד נשאר לבד).

עודד: (לקובי שבחזק) אני מאוד מעריך את זה שבאת איתי קובי. אתה חבר

אמיתי.

(נכנס קובי נעמד מולו)

מה?

קובי: הבנות בחדר השינה. ויערה ארזה לך מזוודה עם כלי רחצה וכמה בגדים.

עודד: ארזה לי. מה הקטע?

יערה: (מבחזק) "תגיד לו שהוא יצטרך לעזוב. אם הוא לא עוזב, אני מגישה נגדו תלונה

במשטרה".

עודד: (ליערה שבחזק) שאני אעזוב? נראה לך?

קובי: (בשקט) מה אתה רוצה, לגמור את החיים שלך בכלא?

עודד: על מה היא תגיש תלונה?

קובי: לא יודע. ניסיון להצתה?

יערה: (מבחזק) איום ברצח. לא פחות.

קובי: הסתבכת אחי.

עודד: תגיד לה שאני רוצה לדבר איתה.

יערה: (מבחזק) תגיד לו שאני לא מעוניינת. ממש עדיף בשבילו שהוא יעזוב.

עודד: תשאל אותה לאן אני אעזוב?

קובי: אם יש לך בעיה, עודד, הדלת אצלי תמיד פתוחה.

אתה יכול לישון אצלי בסלון. יש לי ספפה.

עודד: עשרים וחמש שנה לא ישנתי פעם אחת בלעדיה.

קובי: תמיד יש פעם ראשונה.

יערה: והיא הייתה אתמול בלילה.

עודד: כמה אני מצטער על הלילה הזה.

תגיד לה שאני רוצה לבקש סליחה.

תמונה 30.

(יערה נכנסת, אחריה קורין).

יערה: או קיי. או קיי. או קיי. אם אתה רוצה לבקש סליחה, אתה מוזמן להתנצל. אני

מעדיפה שנגמור את זה יפה. בשביל הילדים.

קורין: תמיד עדיף לגמור יפה תכלס.

עודד: אין שום בעיה.

עודד: (מתמהמה. ליערה) יערה... אבל קודם תתנצלי את.

יערה: אה כן? על מה בדיוק?

עודד: כשאישה בוגדת בבעלה אני חושב שמגיעה לו התנצלות.

יערה: "בוגדת בבעלה". אתה החלפת אותי כמו שמחליפים כורסת טלוויזיה.

קורין: אה... בואו לא נחפיץ פה אוקיי?

עודד: (ליערה) כמה זמן יש לך מישהו אחר?

יערה: אני מעדיפה לא לפתוח את זה.

עודד: אז אני לא עוזב לשום מקום. נשאר. לא זו.

יערה: או קיי, חודשיים.

עודד: חודשיים?

יערה: אולי קצת יותר.

עודד: מה, רבעון? וכל הזמן הזה התנהגת כאילו הכל רגיל?

המשכת לעשות איתי אהבה?

יערה: אתה יכול להגיד "אהבה", אתה יכול להגיד "מס הכנסה". עשיתי את זה כי צריך.

עודד: כי צריך, הא?

קורין: סטטיסטית, רוב הנשואות עושות את זה כי צריך ולא כי סבבה. סבבה?

יערה: (לעודד) בוא לא נשקר לעצמנו. נגמרה הרומנטיקה.

עודד: עם מי היית כל הזמן הזה? עם מי?

קורין: (לעודד) הצעה שלי? שחרר בן אדם. טרסט מי, לפעמים פחות לדעת, יותר בריא.

קובי: עודד, תתנצל ונגמר הסיפור, למה לפתוח פה מלחמה?

עודד: (לקובי) זכותי לדעת אם אני מכיר את האפס, המקק, המיקרוב, הוירוס, הנגיף,

הפשפש המעופש הזה, שבא וחירב לי בגסות את החיים היציבים והרגילים שלי.

מי זה?! טינופת של בן אדם... לא, לא "בן אדם". זה תת אדם, אחד שצריך לשים

אותו במרתף ולענות אותו עם נחשים וחולדות. לעקור לו את הציפורניים. לתלוש

לו את השיניים בפלאייר, לשפוך עליו חומצה שתאכל לו את העור.

(קובי מפנה ממנו מבט ומתחיל לבכות חרישית).

(לקובי) מה קורה קובי?

(קובי מנסה לעצור בכי חרישי).

קובי: **(מתפתל)** אתה יותר מאח בשבילי, עודד. תסלח לי.

עודד: לסלוח לך? על מה?

קובי: שאני רגשני פתאום... **(פורץ בבכי)**.

קורין: **(לקובי)** מה אתה בוכה כמו תינוק מעפן, תשחרר את האמת.

עודד: מה? איזו אמת? דבר, קובי, אני מקשיב.

קובי: הטיול של המשרד שלנו לנחל דן. אני זוכר את זה כמו עכשיו...

כולם כבר טחנו את הבשר ליד המנגל ואתה המשכת לנפנף. ואני נשארתי לבד

בנחל והשתכשכתי. ואז ברגע אחד, אני מבין שאני מתחיל להיסחף, ואני לא יודע לשחות. אני מנסה לתפוס בעץ והענפים נתלשים. נתלשים. ומכולם אתה היית היחידי שקלט. פתאום יצא ממך האריה השואג, לקחת את המגפון והרמת את הפארק בצעקות. "הצילו, חבר שלי טובע, חבר שלי טובע", ואז באה כאילו משום מקום חבורה של ספורטאים, שנפשו באזור, וכיוונת אותם אלי. אם לא אתה, עודד, לא הייתי חי עכשיו.

(פאזזה)

עודד: אבל מה זה קשור, קובי?

יערה: אתה לא זוכר?

עודד: זוכר מה?

יערה: הכתף יצאה לו מהמקום. הבאת אותו אלי לפיזיותרפיה, לשיקום.

עודד: נו, כן, זוכר, זה היה לפני חודשיים. (קולט) או רבעון...

קובי: היא באמת עשתה לי פיזיותרפיה, בהתחלה. אחר כך זה התגלגל כמו אבן במדרון.

יערה: הוא הביא לי במתנה את הספר על הסטגנציה ומשם כבר אי אפשר היה לעצור.

קורין: (לעודד) כמה קלאסי ככה כואב.

קובי: שיהיה ברור, עודד, אף אחד לא עשה את זה נגדך.

(עודד הולך צעד אחורה ודורך בטעות על השטיח)

יערה: עודד...

עודד: (ליערה) אתו... הוא...? הערפד? מה הוא נתן לך שאני לא?

יערה: הוא ריגש אותי, הוא ראה אותי, הוא העיר אותי, הוא היה מגיע עם גרביונים. הוא

היה רוקד לי ריקודי בטן.

עודד: אני עוד רגע מקיא.

קורין: גם לי קצת עולה...

קובי: תצא רגע מהכעס, עודד. איזה רווח הכעס הזה נותן לך עכשיו?

- עודד: איזה רווח? איזה רווח?
- קורין: שלא ייתפס לך עוד פעם באל ארבע, בייבי.
- עודד: חלאס עם הבייבי. חלאס עם הבייבי. מתי הספקתם...? מתי?!
- יערה: (לעודד) לא שמת לב שהוא חותך כל יום בארבע?
- קובי: אתה אף פעם לא עוזב את המשרד לפני שש.
- קורין: בשביל סטוץ, שעתיים ביום זה בהחלט אינף.
- עודד: כל יום? שעתיים?
- יערה: תנסה לבוא לזה בטוב. טוב?
- עודד: לא טוב, לא טוב לי. רע לי. טוב? אני לא יכול לסבול את המחשבה שהוא השתחל איתך למיטה שלי. שהזימה שלו זיהמה לי את המצעים.
- קובי: אם אתה חושב שזה היה לי קל, עודד, אתה טועה.
- היו פעמים שהייתי איתה ובו זמנית בכיתי.
- קורין: אשכרה.
- קובי: תתפלאי... ואני מסתכל בראי ושואל את עצמי אם אני באמת כזה זבל של בן אדם. אז התשובה לא תמיד היתה חד משמעית כל פעם שהייתי מגיע אליה היו ניצוצות של חשמל.
- עודד: חודשיים?
- קובי: חוץ משבתות וחגים.
- יערה: זה לקח קצת זמן עד שמצאנו סידור שיתאים לך.
- עודד: סידור...
- קורין: מה הכוונה סידור?
- קובי: (לקורין) הכוונה שעם כל הלב והנשמה ניסינו לעזור לו.
- עודד: (לקובי) אתה חוגג על אשתי ומציג את זה כאילו אתה עוזר לי?
- קובי: תקשיב רגע למה שמדברים אליך, זה לא קרה חאפ לאפ, חשבנו על זה. תפרנו לך

פה בונבוניירה של חבילה.

עודד: מה תפרתם? לא מבין.

יערה: באמת קיווינו שתהיה כימיה ושזה יעבוד בין שניכם.

קובי: ושתוכלו להתגלגל עם זה הלאה. ולמה לא בעצם?

קורין: (לוקחת אותה קצת הצדה) סיס, דיברנו על אירוע חד פעמי.

יערה: את אמרת שהיה לכם לילה מאוד מיוחד.

קורין: אוקיי, אבל לא קשרנו פה גורלות פור אבר...

יערה: לא אמרת שבשביל מישהו כמוהו היית נותנת חצי מהדירה שלך?

קורין: היינו שיכורות, אחותי.

יערה: אז את לא מעוניינת?

קורין: (חושבת) לא אמרתי שלא. אבל למה לשים אותי במצב לא נוח?

יערה: להפך אנחנו פה הכי בנוח והכי פתוח.

קובי: (שובר את הסמול טוק של הבנות) על פניו, בגדול, נראה היה שהכל תפור.

כמו שסבא שלי היה תמיד אומר - כשתופרים חליפה לפי המידה היא מתלבשת כמו

כפפה. הוא היה חייט.

עודד: ואולי יש כמה דברים שלא לקחתם בחשבון.

יערה: כמו מה?

עודד: כמו מה? המשכנתא למשל?

יערה: זה מה שמעסיק אותך עכשיו? המשכנתא?

עודד: ממש אבל ממש ממש לא! (פאוזה) אבל גם קצת כן.

אנחנו בכל זאת משלמים על הדירה כבר מעל 20 שנה.

קובי: ברחוב אתה לא תגור, עודד, לקורין יש פנטהאוז, בפתח תקווה.

יערה: ירושה מסבתא שלה.

(קורין עוברת לצדו של עודד)

קובי: **(לעודד כמבין עניין)** יורשת יחידה. מאה עשרים מטר בנוי. בטאבו. פיס.

- עודד: אתם ירדתם מהפסים כולכם?
- קורין: אתם פשוט איבדתם את זה, הא?
- עודד: אני לא מסוגל לתפוס איך אתם באים יום אחד ומחליפים לבן אדם את הפאזל של החיים שלו. מאיפה היהירות הזאת?
- קובי: אתה לא מסוגל לראות שכולם פה בעדך? מה הפינוק הזה לעזאזל?!
- עודד: אתה מרשה לעצמך לכעוס עלי?!
- קובי: אני לא כועס עליך, כן? חס וחלילה.
- אבל כשאנשים לא מעריכים מה שעושים בשבילם, טיפה עולים לי הטורים.
- יערה: קובי. בוא נרגיע.
- קובי: חשבתי שאת אוהבת דם חם.
- יערה: בסיטואציות מסוימות כן. עכשיו בוא ננשום.
- קובי: אני רק אומר שייקח החלטה אם הוא רוצה את זה בטוב או ברע.
- כי יש לו שתי אופציות. או חיים טובים בפתח תקווה, או להיות דר רחוב.
- עודד: באמת חשבתם שאני אתחיל בגיל חמישים פתאום חיים חדשים עם אישה שאני בקושי מכיר? (פאזזה) בפתח תקווה?
- יערה: הכל נעשה מתוך אהבה כנה והערכה אליך, עודד.
- קובי: אני לא אומר, נכון, מדי פעם יש פקקים, אבל כשהכביש נקי, פתח תקווה זה עשר דקות.
- קורין: יותר בכיוון של עשרים דקות, בוא.
- עודד: מה זה משנה אם זה עשר דקות או עשרים?
- אני לא הולך לעבור לגור עם מישהי בגלל שיש לה פנטהאוז.
- קורין: אני עוד דברים חוץ מ- בד אנד ברקפסט, יו נו (לעודד) למרות ש...היה כאן בינינו משהו.
- עודד: כן אבל זה היה לילה אחד. פחות מיום עסקים.
- קורין: אולי לילה אחד, אבל לא סתם לילה. זה לא קורה כל לילה ולא עם כל אחד.
- עודד: עדיין. איך אפשר לשים את זה מול עשרים וחמש שנה?
- קובי: תן לי לשאול אותך משהו, עודד. על מה אתה נלחם?
- עודד: מה השאלה בכלל? על החיים שלי. על... (מסתכל על יערה)

קובי: אתה אוהב אותה? תענה בכנות.

עודד: אני רגיל אליה.

קובי: עזוב רגיל. אתה אוהב אותה?

יערה: אתה אוהב אותי, עודד?

עודד: **(ליערה)** עכשיו? אחרי מה שעשית לי?

קורין: עזוב מה שהיא עשתה לך. תענה תכלס. אוהב או לא אוהב?

(פאזזה).

עודד: **(ליערה)** ואיך נציג את זה לאלמוג ושונית?

יערה: כבר הודעתי להם שאתה עוזב.

עודד: **(במרירות)** אה. מקסים. איך הם הגיבו?

יערה: הם הבינו. הם אמרו - כל זמן **שהם** לא צריכים לעבור לפתח תקווה, הם זורמים

עם זה. השאלה כרגע שעומדת על הפרק היא אם קורין מעוניינת או לא.

עודד: אם קורין מעוניינת? ומה למשל בקשר למעוניינות **שלי**?

יערה: נכון כשאני קונה לך חולצה או מכנסיים, זה תמיד מתאים?

עודד: נו...

יערה: לא הייתי מכירה לך מישהי שאני לא בטוחה שהיא מתאימה פיקס למידות

שלך. יהיה לך יותר טוב. לא תתגעגע.

עודד: **(מפנים)** ... אני בכל אופן לא שמעתי אותה אומרת שהיא מעוניינת.

קורין: תשמע, מצד אחד אי אפשר להתעלם מהפסיכოזה שהיתה פה עם השטיח והנפט...

עודד: **(ליערה)** בבקשה.

קורין: מצד שני, מה, לי לא נשרפו הפיוזים בחיים? מה, לא חטפתי חופה פה ושם?

קובי: אז זה אומר שאת בעניין?

קורין: **(ליערה)** באורגינל, התעייפתי מלחפש. ותכלס יש בו כל מה שחפפתי. יציב.

מסור. נאמן. חמישה אחוז פסיכי, זה פאקינג אנושי. זה היה לילה...

עודד: זה היה לילה מרגש. הרגשתי שהיא רואה אותי. היא הגשימה לי פנטזיות. היא

הראשונה בחיים שגרמה לי לשיר.

קורין: ואיך שרת יפה... פתחת.

עודד: איך שמעת אותי? זה היה קול פנימי.

© כל הזכויות שמורות לרוני סיני

- קורין: אני יכולה לשמוע את הקול הפנימי שלך, בכל זאת הייתי אמא שלך הלילה.
 עודד: (לקהל) היא צודקת. מעכשיו אני לא אהיה יותר יתום.
 קורין: בוא. נלך.
 עודד: (הולך בגאון כמו דון קישוט). אוקיי. לקחתי החלטה מתוך בחירה
 חופשית, אומץ לב ועוז רוח. פתח תקווה.
 יערה: אל תפחד. נשמור על יחסים טובים. נוכל להיפגש ארבעתנו, יחד עם הילדים.
 קובי: אני אגב ממש טוב עם ילדים. הם משתגעים עלי. אני עושה להם מפלצת
 הם בוכים וצוחקים באותו הזמן. זה גם טראומה וגם תיקון. בו זמנית.
 (עודד הולך לקחת את הטלפון שלו מהאקוואריום).
 קובי: תשים את זה יומיים באורז. זה כמו חדש.
 עודד: (מתעלם מקובי) יערה? תוכלי לדאוג לדגים?
 יערה: דגות... עליי.
 קובי: ... מחר אתה יכול להגיע שעה יותר מאוחר. אחרי הפקקים, בכיף שלנו. עלי.
 עודד: תודה... אם יש אצלך תכונה אחת בולטת זו ההתחשבות.
 קורין: נזוז... מחכים לנו הרבה ימים סוערים בפתח תקווה.

תמונה 31.

(נכנסת מוסיקה)

עודד: (לקהל)

וככה היה. אחרי כמה ימים קשים של הסתגלות,
 פתאום ראיתי שכרגיל יערונת שלי תמיד צודקת.
 לא התגעגעתי אליה אפילו קצת.
 היה לי הרבה יותר טוב עם קורין.
 איך אומרים אצלנו בצפרירים חולון?
 לפעמים החילוף הנכון, בזמן הנכון,

יכול להביא את הניצחון.

תמונה 32

הזמרת:

זה נופל עליך יום אחד בהיר
 כמו שינוי מופרע במזג אוויר,
 פדדדם פדדדם
 אין דרך להסביר.
 אין דרך, להסביר.

כולם:

האמת כבר לא כל כך ברורה
 בלי להתכוון השתנתה הצורה
 זה נורא
 מה עובר עליך בן אדם
 פדדדם פדדדם פדדדם.
 פדדם פדדם פדדם.

סוף!